

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Bonae, Eminentissimi S. R. E. Titulo S. Bernardi
Ad Thermas Cardinalis Presbyteri Opera Quotquot
hactenùs separatim edita fuerê Omnia**

Bona, Giovanni

Antverpiae, 1677

§. 24. Quomodo Christianis vivendum sit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10805

fidei verò veritates festinantur docentis opes contemnere; abnegare seipsum, & in nulla re gloriarì, nisi in cruce Domini nostri JESU CHRISTI. Denique in omni vitæ ratione ita se gerunt, ac si omnis eorum sermo, & operatio clamarent, *Regnum meum non est de hoc mundo* (Joan. 18: 36) Alta quidem, & difficilia hæc sunt, sed regnum Dei vim patitur, idque omni conatu dignum est, quod non nisi à vim inferentibus possidetur.

S. XXII.

Quomodo debeat Christianus opera sua perficere.

DEbet Christianus omnia opera sua in pace, & mansuetudine perficere, & ad omnes rei vel negotii circumstantias attendere, ad locum, ad tempus, ad personas, & præcipuè ad finem. Cavebit autem à præcipiti celeritate, quæ repentino potius naturæ impetu, quam ratione, & Divinæ gratiæ motione ad agendum impellit. Cavebit ab inconstantia, & levitate animi ad diversa, & inutilia facillè evagantis, ut præsentior sibi sit, & aptior ad Dei illustrationes recipiendas, quibus statim, & alacriter parebit. Quidquid sibi agendum erit, seriò advertet, ne animo præoccupato aggrediatur, alioquin in rebus discernendis cœcutiet, & multa illi excident, de quibus meritò accusari poterit, & reprehendi. Cujusque actionis initio opem, & lumen à Deo petet: tum sedulò examinabit, quam partem in illa habeat Deus, quam ipse sibi vindicet. In progressu animadvertet, ne delectatio, & complacentia mentem alliciat, & à proposito sine amoveat: in fine cavebit ne sensum subrepens inanis gloria, quidquid bene peractum est, vitiet & contaminet. Hoc autem præcipuè fixum animo habebit, ne hominum laudes, sed Dei gloriam quærat, & ad nihilum suum respiciens elatas cogitationes in semine suffocabit. Nulli negotio externo se ingeret, nisi vocatus à Deo. Tunc verò prompto animo obediet optans anathema esse à Christo pro fratribus suis: hujus enim vitæ perfectionem non in Dei fruitione sitam esse scit, sed in ejus voluntate adimplendâ. Nihil super vires aggredietur, rebusque gerendis affectum, & mentem non applicabit, ultra quam necessarium sit, ut inde nihil deperat libertatis, & pacis. Omnis com-

motio & effusio ad exteriora spiritum Dei extinguit, & animi serenitatem obnubilat. Sicut Angelus Tobix comes nullum officium prætermittabat hominis mercede conducti, semper tamen cum Deo erat: ita vir probus humanis quidem negotiis attendit, atque iis interdum, sicut & cæteri absorberi videtur, sed cor ejus cum Deo manet: & si corpore versatur in terris, mens tamen in cœlis est, ubi meliori sui parte ab omni terræ affectione liber commoratur.

S. XXIII.

Debent opera bona propria vocationi consurgere.

Nihil interest inter negotia, ad quæ obeunda ratione proprii status, & conditionis quisque tenetur, & maximum negotium æternæ salutis; nemo enim certius salutem suam operari potest, quàm si officio suo bene fungatur. Subtilissimum nostræ perfectioni laqueum tendit Satan; cum desideria in nobis excitat magnarum rerum alio loco, & in alia vocatione agendarum: spiritum enim occupant, & mentem distrahunt, ne rei attendat, quæ præ manibus habetur; & quæ ad proprium munus pertinet. Maximoperè hallucinatur, qui statu vitæ jam prudenter electo locum aptiorem Deo serviendi in alio vitæ genere sibi fingit, & quærit. In suo siquidem munere explendo segnissimè nihil agit ubi est, dum multa & magna molitur ubi non est. Cumque perfectio vitæ Christianæ à singularum actionum bonitate & rectitudine pendeat, ingentem illi obicem ponunt, qui quotidianas exercitationes, quas proprii officii ratio ab illis exigit, negligenter, & oscitanter peragere consueverunt, quia nimirum ubi non sunt, ibi animus eorum est. Horum vita continuum bene vivendi exordium est; multa decernunt, nihil exequantur; frondibus abundant, fructibus carent; quia ad instar arboris sæpius translata, nullo stabili loco radices figunt.

S. XXIV.

Quomodo Christianis vivendum sit.

ITa Christianis vivendum est, ut ab illecebris ventris, & gulæ, ab immodesto corporis cultu,

ab inanibus ludorum negotiis, à torpore pigritiæ, ab honorum ambitu, à laudis cupiditate, ab amore pecuniæ abstineant. Itam omninò pellant, & alteri non faciant quod pati nolunt. Nihil remissè agant, nihil audacter, nihil sistè, aut per simulationem. Quodcumque officium vitæ Christianæ, quæcumque exterior virtutis exercitatio, si careat interiori spiritu & veritate, nihil aliud est, quàm hypocrisis & actio scenica. Solent nonnunquam viri nefarii præclara sanctorum gesta in theatro representare. Hic Martyris constantiam, ille Virginis modestiam, aut Apostoli, vel Christi heroicos actus egregie simulant; sed actione peractâ alienam personam deponunt, suamque turpem, & impurissimam suscipiunt. Simili modo, qui opera exteriora in solam speciem, & inanem ostentationem exercent, veluti histriones sunt, & scenici jaculatores, qui omni virtute & sanctimonia destituti, viri sancti personam in scena gerunt, quorum vita, & mores nihil aliud quàm fabula sunt. Ideo pauci ad Christianæ perfectionis fastigium pertingunt, quia opera sua in spiritu veritatis non perficiunt. Prævalent Christi exemplis, & præceptis falsa mundi axiomata, & communes virtutum notiones à natura insitæ perverfis hominum opinionibus depravatæ ad vitia detorquentur. Cum ergo inter homines falsis doctrinis imbutos vivamus, debet quisque in seipsum crebrò inquirere, an & ipse ignoret quæ recta sunt, & an rectè fungatur officio suo. Via veritatis una est, & immutabilis, per quam qui recto tramite cupit incedere, non terram intueri debet, sed cælum; non homines sequi, sed Deum, qui Via, Veritas, & Vita est.

S. XXV.

Opera exteriora spiritu interiori animanda.

CAvendum, ne sensus in actionibus nostris primam sibi sedem usurpent, inde etenim omnia mala emergunt. Sensuum occasus veritatis exortus est. Ideò vix possumus nobis ipsis polliceri aliquid nos egisse, quod omni ex parte bonum fuerit, quia licet gratia impellente, & cooperante, multa propter Deum operari ceperimus, non sumus gratia fideles, statimque labimur ad nos ipsos. Episcopo Sardis dictum est ab Angelo: *Non invenio opera tua plena coram Deo*

meo (Apoc. 3: 2.) Nam preces, jejuniâ, elemosynâ, & alia ejusdem generis opera plena sunt coram hominibus, qui solam faciem vident, sed vacua coram Deo, qui intuetur cor, nisi purâ & simplici intentione Divini beneplaciti perficiendi, & spiritui interiori impleantur. In Evangelio decem Virgines commemorantur, quarum quinque fatuæ exclusæ sunt à nuptiis, non defectu virginitatis, aut lampadarum sive operationum, sed quia deficit oleum bonæ intentionis, & sanctorum affectionum. Idem nobis eveniet, nisi opera nostra spiritu interiori, & Dei amore animentur, ut placeant Deo. Vita exterior apud omnes Christianos eadem est, sed sicut horologii extima facies ab interioribus rotis pendet, & ab intimâ corporis constitutione vividus color procedit: ita boni à malis ex interiori spiritu discernuntur. Regnum Dei intra nos est.

S. XXVI.

Operum perfectio unde oritur.

Sicut qui multum comedunt semper viribus imbecilles sunt, corpore malè affecto, & ad extremam maciem redactò; quia nimium stomachi sui mensuram ignorantes, plus illi ingerunt, quam ferre possit: alii ex adverso frugali mensâ contenti, quia cibum exiguum sumunt, & qui facile digeritur, validis semper viribus sunt, & ad extremam senectutem incolumem vitam producant. Ita nonnulli, quamvis multa peragant opera bona, nihil ferè in via Christianæ perfectionis proficiunt, quia videlicet præpostero cursu ambulantes, tunc se maxime progredi putant, cum plura, quamvis remissè & segniter operantur, cum potius eniti debeant, ut ea quæ agunt ferventiùs indes, & perfectiùs peragant; in hoc enim operandi modo perfectionis incrementum consistit, non in tepida operum congerie, & multiplicatione. Alii verò parum operantur, & in Amore Dei plurimum crescunt, quia quæcumque faciant, etsi minima, & pauca sint, majori semper fervore, ac puriori intentione perficere student: atque ita se gerunt in omnibus operibus suis, ut in fine singulorum magnum illud verbum Christi in cruce pendentis non immeritò usurpare queant, *Consummatum est (Joan. 19: 30.)* Perfeci quod Deus à me